

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118011388
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118011388.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Kataríny Stanislavskej, v trestnej veci obžalovaného V. P., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 3T/43/2018-438 zo dňa 29.01.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.04.2019 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. P., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 3T/43/2018-438 zo dňa 29.01.2019 bol obžalovaný V. P., nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom J. XX, P., t.č. v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

od presne nezisteného času, najneskôr však od roku 2015 až do 16.02.2018 sa obžalovaný V. P. v byte na ulici J. č. XX v P. dopúšťal fyzického a psychického násillia voči svojej matke C. P., s ktorou žil v spoločnej domácnosti, a ktoré spočívalo najmä v tom, že jej pod vplyvom alkoholu denne bezdôvodne vulgárne nadával, pľul na ňu, kopal jej do fotela, kým z neho nespádla na zem, po páde ju na zemi kopal do oblasti hlavy ako aj ďalších častí tela, udieral ju päšťami do tváre a popri tom jej vulgárne nadával, tiež jej vo večerných hodinách po tom ako išla spať odopieral spánok tým, že jej kopal do postele a nútil ju aby vstala a venovala sa s ním sledovaniu televízie, tiež sa jej vyhrážal zabitím, čím jej svojim konaním spôsoboval fyzické a psychické utrpenie, teda blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, vyhrážaním, vyvolávaním stresu, bezdôvodným odopieraním spánku a to závažnejším spôsobom konania po dlhší čas,

čím sa dopustil spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za tento skutok uložil okresný súd obžalovanému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona okresný súd zároveň obžalovaného uložil ochranné opatrenie a to protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 438-439.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný po zákonom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne na otázky súdu v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku odpovedal kladne „áno“, prokurátor a obhajca navrhli vyhlásenie obžalovaného prijať. Na to okresný súd vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 a ods. 8 Trestného poriadku prijal bez narušenia skutkovej totožnosti na skutkovom základe uvedenom v obžalobe, a vyhlásil, že vykoná dokazovanie len pokiaľ ide o výrok o treste a uloženie ochranného opatrenia.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa správami o povesti na obžalovaného (register priestupkov, odpis z registra trestov, lustrácia v STA), z ktorých zistil, že obžalovaný nie je z miesta bydliska bližšie hodnotený. V priestupkovom registri má jeden priestupok proti občianskemu spolunažívaniu zo dňa 14.03.2015, ktorého sa dopustil voči svojej matke vulgárnymi nadávkami a vyhrázaním sa zabitím s nožom v ruke. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol jedenkrát súdne trestaný, pričom sa naňho hľadí akoby nebol odsúdený.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere okresný súd vychádzal zo základných zásad pre ukladanie trestov v zmysle § 34 a nasl. Trestného zákona, keď u obžalovaného vzhľadom na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (obžalovaný sa ku skutku priznal), príťažujúce okolnosti nezistil. Vzhľadom na to postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov (na samej spodnej hranici trestnej sadzby) so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný ešte nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o postup podľa § 39 Trestného zákona, teda mimoriadne zníženie trestu, okresný súd u obžalovaného nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali zníženie trestu. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanému nepriznal, nakoľko priznanie sa ku skutku ako aj úprimné oľutovanie bolo premietnuté do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Nakoľko bolo dokazovaním preukázané, že obžalovaný sa skutku dopúšťal pod vplyvom alkoholu, okresný súd aj s poukazom znalkyne MUDr. Dany Šedivej nariadil obžalovanému protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 444-445 spisu.

Obžalovaný považuje napadnutý rozsudok za nezákonný vo výroku o treste, žiada, aby mu bol uložený miernejší trest. Poukazuje na spoluprácu s OČTK počas celého konania. Nikdy nepopieral, že svojej matke ubližoval, robil tak však výlučne pod vplyvom alkoholu. Ku skutku sa priznal, svoje konanie oľutoval. Keď nebol pod vplyvom alkoholu, pomáhal matke s bežnými vecami, staral sa o ňu. Okresný súd mal obžalovanému priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Výška trestnej sadzby sa mu ako „prvopáchatelovi“ zdá neprímerane prísna. V jeho prípade sú dané výnimočné dôvody, pre ktoré mal okresný súd pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu. Uvádza, že s matkou je v písomnom kontakte, dokonca mu zasiela peniaze, aby pobyt vo výkone trestu znášal lepšie.

Na základe vyššie uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a vo veci sám rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 04.04.2019 za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu a zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil zúčastnených s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry Trnava sa stotožnila s napadnutým rozsudkom, považuje ho za zákonný a navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť. Obžalovaný spáchanie skutku oľutoval, verbalizoval snahu polepšiť sa a viesť riadny život, tiež snahu vyliečiť sa z alkoholizmu. Obhajca obžalovaného poukazoval na minulosť a pomery v rodine obžalovaného. Navrhol, aby odvolací súd obžalovanému podľa § 39 Trestného poriadku mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma

zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste obžalovaného jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu. Záverečný názor okresného súdu pri ukladaní trestu, keď obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, za súčasného uloženia ochranného opatrenia v podobe protialkoholického liečenia ústavnou formou je aj podľa názoru odvolacieho súdu zákonný, spravodlivý a primeraný. Zároveň pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vo veci bolo už raz odvolacím súdom rozhodnuté uznesením č.k. 3To/107/2018-351 zo dňa 08.11.2018, a to o odvolaní obžalovaného proti rozsudku okresného súdu č.k. 3T/43/2018-308 zo dňa 17.07.2018, ktorým okresný súd vo veci prvýkrát rozhodol tak, že obžalovaného uznal vinným zo spáchania skutku na podklade v obžalobe. Odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku rozsudok okresného súdu zrušil, a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a znova rozhodol. Dôvodom zrušujúceho uznesenia bolo nedostatočne vykonané dokazovanie, spočívajúce v neodstránení rozporov v znaleckom posudku MUDr. Dany Šedivej, pokiaľ ide o skúmanie duševného stavu obžalovaného.

Súd prvého stupňa sa dôsledne riadil pokynmi odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení v zmysle § 327 ods. 1 Trestného zákona, keď poukazujúc na doplnené dokazovanie riadne odstránil rozpory znaleckého posudku tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Nakoľko však výrok o vine nie je predmetom odvolania, bolo by nadbytočné vyjadrovať sa k doplnenému dokazovaniu pokiaľ ide o vyššie uvedenú vadu, nakoľko tá bola neodmysliteľne podkladom pre uznanie viny.

Pokračujúc v argumentačnej línii odvolací súd poukazuje na to, že výrok o vine obžalovaného nie je predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko proti tomuto výroku nebolo možné podať odvolanie z toho dôvodu, že súd prvého stupňa podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie o vine obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu bol v obžalobe kladený za vinu. Nakoľko inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd ani nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné.

V konaní bolo nepochybne preukázané, a to s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine aj ustálené, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Za tento skutok zákonodarca ustanovuje trest odňatia slobody, ktorý možno páchatelovi uložiť a to v trestnej sadzbe 7-12 rokov (§ 208 ods. 3 Trestného zákona). S takto ustálenou právnou kvalifikáciou a následne správnym vymedzením sadzby odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí.

Po vrátení veci odvolacím súdom, okresný súd nariadil vo veci hlavné pojednávanie dňa 29.01.2019 (na č.l. 433), kde obžalovaný učinil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Správne preto okresný súd prihladol na priznanie sa obžalovaného a následne oľutovanie skutku tým, že pri ukladaní trestu obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Zároveň u obžalovaného nezistil priťažujúcu okolnosť, pomer poľahčujúcich k

priřazujúcim okolnostiam bolo preto potrebné ustáliť ako 1:0. Nakoľko prevažovali poľahčujúce okolnosti (i keď bola vzhľadnutá iba jedna), správne okresný súd postupoval v súlade s ust. § 38 ods. 2 a ods. 3 Trestného zákona, kedy znížil zákonom stanovenú hornú hranicu trestnej sadzby za uvedený trestný čin o jednu tretinu. Modifikovaná trestná sadzba potom predstavovala výmeru 7 rokov až 12 rokov a 4 mesiace. Napokon riadiac sa ust. § 34 a nasl. Trestného zákona, kedy vyhodnotil všetky skutočnosti ktoré počas konania najavo, a to vo vzájomných súvislostiach uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, t.j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Správnym bolo aj rozhodnutie okresného súdu, kedy vzhľadom na závery znaleckého posudku MUDr. Dany Šedivej ako aj zistenia, že obžalovaný sa protiprávneho konania voči matke dopúšťal pod vplyvom alkoholu, uložil obžalovanému podľa § 73 ods. 2 písm. d) ochranné opatrenie protialkoholického liečenia ústavnou formou. Takémuto postupu okresného súdu odvolací súd nemôže nič vytknúť, v plnom rozsahu s ním súhlasí.

Obžalovaný v odvolaní poukazuje na spoluprácu s OČTK, na ktorú mal okresný súd prihliadnuť a priznať mu potom aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti). S takouto námietkou sa odvolací súd v žiadnom prípade nemôže stotožniť.

Pokiaľ ide o nepriznanie/nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, odvolací súd poukazuje na to, že vyhlásenie viny obžalovaným nemôže byť posudzované ako poľahčujúca okolnosť podľa cit. ustanovenia, pretože trestné činy sa objasňujú v prípravnom konaní a nie na hlavnom pojednávaní (pričom v prípravnom konaní obžalovaný spáchanie skutku popieral a v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu prvého rozhodnutia vo veci dokonca učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o tom, že sa necíti byť vinný zo spáchania skutku).

Odvolací súd v tejto súvislosti ďalej poukazuje na závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého, súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

Vychádzajúc nielen z citovaného zjednocujúceho stanoviska, ale aj z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 36 písm. n) Trestného zákona odvolací súd konštatuje, že pre priznanie poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v napomáhaní príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti sa vyžaduje určitá aktivita obvineného vo vzťahu k orgánom prípravného konania, ktorého účelom je objasňovanie trestnej činnosti, spočívajúca v poskytnutí takej súčinnosti, bez ktorej by k objasneniu určitých podstatných skutkových okolností došlo len s vynaložením nezanedbateľného úsilia orgánov činných v trestnom konaní. Taktiež podstatou tejto poľahčujúcej okolnosti v konaní pred súdom je odbremeniť konajúci súd od dokazovania, čo sa ale nestalo, nakoľko súd prvého stupňa vykonal náležité dokazovanie výsluchom radov svedkov, znaleckým dokazovaním ako aj listinnými dôkazmi, keďže spočiatku urobil obžalovaný vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný.

V zmysle uvedeného nie je možné prijať záver, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, keďže z obsahu spisu (ani z obsahu vyšetrovacieho spisu) nevyplýva, akým významným spôsobom obžalovaný napomáhal v objasňovaní jeho trestnej činnosti aby mu mala byť priznaná i táto poľahčujúca okolnosť. Ani obhajoba v podanom odvolaní neuviedla v čom mala spočívať „pomoc“ obžalovaného orgánom činným v trestnom konaní a súdu pri objasňovaní skutku. Okrem priznania sa ku skutku zdôrazňujúc, že ku skutku sa obžalovaný priznal až po vykonaní rozsiahleho dokazovania oboznamovaním sa s početnými listinami ako aj vypočúvaním desiatky svedkov, t.j. až na pojednávaní po zrušení prvého rozhodnutia vo veci, kedy si už bezpodmienečne bol vedomý hrozby vysokého trestu. Obžalovaný teda nijakým výrazným spôsobom nebol aktívny pri objasnení skutku. Domáhať sa priznania poľahčujúcej okolnosti spôsobom „quid pro quo“ (niečo za niečo), kedy obžalovaný od učinenia vyhlásenia § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku očakáva výhodu nie je namieste.

Vyššie uvedené neznamená, že priznanie obžalovaného ku skutku a urobenie vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku odvolací súd ignoruje, resp. neprihliada naň. Odvolací súd súhlasí, že výpoveď obžalovaného je dôkazom, ktorý má rovnakú dôkaznú silu ako všetky iné a je naň nutné prihliadať nielen pri rozhodovaní o vine ale aj o rozhodovaní o treste. Okresný súd však na toto vyhlásenie prihliadol (obdobne ako na priznanie sa ku skutku a úprimné oľutovanie), a nie nielen v podobe priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona, ale aj v podobe uloženia trestu, kedy uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby na spáchaný zločin. Nie je možné neprímerane povýšiť priznanie sa ku skutku a jeho oľutovanie ako i urobenie vyhlásenia o vine, keď v tomto prípade prevážila charakteristika osoby obžalovaného nesúca prvky akéhosi trýzniteľa, ktorá len poukazuje na to, že obžalovaný nezaujal a nie je možné od neho bez pochybností očakávať „kajúcny“ prístup k trestnej činnosti uložením miernejšieho trestu.

Pokiaľ ide o ďalšiu odvoláciu námietku, ktorou poukazoval na okolnosti, ktoré odôvodňujú uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ani táto nie je namieste.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovenú týmto zákonom.

Základnou podmienkou pre aplikáciu vyššie uvedených ustanovení umožňujúcich súdu mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby je existencia výnimočných okolností prípadu. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR sa výnimočné okolnosti posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a skutkových okolností prípadu. Pod pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s páchanou trestnou činnosťou a musia nevyhnutne existovať v čase rozhodovania. (porovnaj 3Tost/18/2015, 6 Tost/23/2017, 4Tdo/84/2015).

Takéto okolnosti u obžalovaného zistené neboli. Skutočnosť, že pochádza z rodiny, resp. v detstve sa stretol s násilným správaním, ešte sama o sebe bez ďalšieho nemôže odôvodňovať vyššie uvedený postup. Taktiež skutočnosť, že s matkou (ako poškodenou) voči ktorej sa dlhé roky dopúšťal závažného konania je v písomnom kontakte nemožno za takúto skutočnosť považovať. Napokon, pokiaľ sa obžalovaný domnieva, že zľahčiť a bagatelizovať svoje konanie sa mu podarí poukazujúc na konanie pod vplyvom alkoholu, aj táto obrana je bezúspešná. Táto snaha obžalovaného sa odvolaciemu súdu javí ako účelová a nemožno ňou ospravedlňovať ani znižovať závažnosť jeho trestnej činnosti. Obžalovaný mal možnosť podrobiť sa protialkoholickému liečeniu, nebránili mu v tom žiadne objektívne skutočnosti, preto snaha navodiť dojem potreby liečenia a ospravedlniť svoje konanie závislosťou od užívania alkoholu obžalovaným je v tomto prípade bezvýznamná a svedčí to o jeho nekritickom postoji k vlastnému protiprávnemu správaniu. Pokiaľ sa obžalovanému zdá, že uložený trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby je jemu ako „prvopáchatel'ovi“ neprímerane prísne, odvolací súd mu pre plné ukotvenie v realite dáva do pozornosti hlavne to, že povinnosťou každého občana je počínať si tak, aby jeho konaním nedochádzalo k porušeniu alebo ohrozeniu zákonom chráneného záujmu. Výkon trestu odňatia slobody si zaviniel obžalovaný sám.

Tu sa žiada zdôrazniť, že u obžalovaného pokiaľ ide o spáchaný zločin nešlo o jednorazové vybočenie (exces) z medzí zákona. Išlo o dlhodobé hrubé, bezcitné a násilné správanie voči svojej vlastnej matke, preto pokiaľ išlo o akési „vstúpenie si do svedomia“ obžalovaným, tomuto tvrdeniu odvolací súd nemôže veriť a od obžalovaného bez najmenších pochybností očakávať. Odvolacie argumenty, ktorými sa snažil iluzórne navodiť dojem, že na jeho nápravu bude postačovať i trest v kratšom trvaní odvolací súd považuje za priam zarážajúce. Už len samotná skutočnosť, že obžalovaný sa opakovane dopúšťal takéhoto protiprávneho konania voči svojej matke, ktorá sa mu snažila pomôcť a on jej pomoc „oplácal“ bezohľadným a hrubým spôsobom v podobe vyhrážok, nadávok, fyzických útokov svedčí o tom, že u tohto obžalovaného nemôže splniť účel trestu iný trest ako taký, ktorý mu bol uložený okresným súdom.

Napokon, z priestupkového registra vyplýva, že za hrubé správanie voči svojej matke bol priestupkovo riešený. Obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný, osvedčil sa, preto sa naň hľadí, akoby odsúdený nebol. Tu odvolací súd poukazuje na to, že v prípade zahľadania odsúdenia sa zahladzuje

len skutočnosť, že k odsúdeniu došlo, nie však skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu- rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom- potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Takto uložený trest, podľa názoru odvolacieho súdu umocní vedomie obžalovaného o svojom protiprávnom konaní. Páchatel trestného činu má totižto trest pociťovať ako ujmu a nie ako len formálne odsudzujúce vyjadrenie súdu nad jeho protiprávnym konaním, ktorého znaky sú uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. Takto uložený trest obžalovaného zároveň odradí od ďalšieho páchania trestnej činnosti.

Trest uložený súdom prvého stupňa považuje odvolací súd za primeraný, zákonný a spravodlivý vzhľadom na všetky okolnosti prípadu. Pre úplnosť odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti to, že trest na samej dolnej hranici je trestom miernym a v prípade, že by bolo v danej veci podané odvolanie prokurátorom v neprospech obžalovaného, prichádzalo by do úvahy uloženie prísnejšieho trestu. Odvolací súd však pre absenciu odvolania zo strany prokurátora nemohol uložiť trest odňatia slobody vo vyššej výmere, pretože taký postup by bol v rozpore so zákazom zmeny rozhodnutia v neprospech obžalovaného podľa § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

Odvolací súd má za to, že v rámci odvolacieho konania bola venovaná dostatočná pozornosť podstatným odvolacím námietkam obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému rozhodnutiu vo veci než k akému dospel súd prvého stupňa. Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade spoľahlivo preukazovali vinu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V nadväznosti na preukázanie viny, okresný súd správne postupoval aj pri určený druhu a výmery trestu s poukazom na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolnosti, osobu obžalovaného, okolnosti skutku, kedy okresným súdom uložený trest aj odvolací súd považuje za zákonný, spravodlivý a primeraný.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.